HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

דאי איתיה ביה עון. שבא עליה לאחר שנסתרה: **כומן שהאיש מנוקה מעון.** שלא נא עליה מנסתרה עליו האשה היא תשא שיבדקוה המים: **אלא נבועל ניסני.** כך בודקין את הסועל בהדיא כדמיני סיפא בהדיא כך אסורה לבועל ולא תנא כך אסורה לו: **נאו ונאו קאמר.** מרבוע דוי"ו: **אי נאו ונאו נאו.** הכפולים בפרשה דריש: **שנאמר נטמאה ונטמאה.** ס"מ רבי עקיבא וי"י דריש: **ועדיין.** בהא גופא מיבעיא לי נטמאה ונטמאה דריש מרבוע דוי"ו או מד נטמאה ומד ונטמאה דריש: **איתיה קראי.** שלשה ונאו כתובים שם ונאו המים המארירים האלה בעיניך לנבות בטן להודיע לנו בבטן והלה ירך שלא להודיע לעז בלמדני' בפ"ק (לעיל ט:) ומד והשקה את האשה ובא המים המארירים האלה בעיניך לנבות בטן ותצבה ירכה ונפלה האשה בעמה ונאו המים שהקב"ה גוזר שיבואו בה המים למרים ומד (ג) לעשיה והשקה את המים והיתה אם נטמאה וגו' לעשיה כאן הודיע הכתוב את ישראל המבוטח להן שיבדקוה המים ובכולה כתיב ווי"י יתירי הרי שית: **דיהיה.** לבוזעל: **דיהה.** לשאה ילידה ונוולה ועשייה כלפרישים: **ורבי.** שלא דריש וי"י תלמוד לומר לומי בבתי וכולהו לילדה ילידה ועשייה ונוולה: **שלא להוליה לעז.** משום דהוה אמר לה בקללה בריבה את יריכך נופלת וגו' ופוף המים לבדוק כלרך כניסתן לבתיב ונבתה בטנה והלה ונפלה יריכה לכך הולרך להודיע תחילה שהמים כלרך כניסתן ידבקוה: **ולימא כוליה לבבי הוא דאתא.** לבוזעל להודיע לבטן לקה בריסת מעלן: **מאי בטן וירך.** שאם הכת והכת דריס ליה: **שלשה פעמים.** וקיעל את שאמו והיא נטמאה והיתה אם נטמאה: **ואחד לברומה.** שאפילו היא בת כהן ובעלה כהן נפסלה מן התרומה: **קל וחומר.** אינו לריך להביא מן המקרא לפוסלה מן הכהונה מלינעא לכהן למקל וחומר אמי: **מה גרושה.** בת כהן שנתגרשה מישראל ולרע אין לה שמותרת בתרומה בלבתיב מלאם לביה מאכל (ויקרא כב) פסולה לכהונה: **וו שפסולה מברומה.** מרבוע דנטמאה בלקאמרת אינו בין שפסולה לכהונה. ולקמן פריך והא לא מייבי רבי עקיבא בפסול כהונה כלל הלא מלרכה קרא ומאי קאמר ליה רבי ישמעאל: **מה ת"ל והיא נטמאה בו'** גרסינן. ולא גרס ס"ב למילתא בלאפי נפשה היא ולא נטמאה יתירא קמיבעיא ליה להא דרבינן ולאו רבי ישמעאל לחודיה קאמר להא אלא קראי קלרים ולזיל: **מה ת"ל נאמר וקנה את אשתו והיא נטמאה.** דמשמע דולאי נטמאה ומה תלמוד לומר או עבר עליו וגו' והיא לא נטמאה מי פשיטא ליה דנטמאה למה אומה ולאי פשיטא הלא נטמאה למה משקה: **מגיד נך הכתוב שעל הספק אסורה.** והכי קאמר קרא אשה זו אמת נטמאה ואמת לא נטמאה וקאמר לך דישקנה לבדר הספיקא ולאי לא משקה לה לסורה: **ומלמן אתה.** למד ק"ו לשרץ ספק נגע בטבורות ספק לא נגע תמחזקינן לה בטומאה מספק: **סוטה לא עשה בה כו'.** לכתיב [במדבר ה] והיא לא נתפשה לסורה הא נתפשה מותרת והוא הדין לשוגג אשתו ואת אשתו ונזדמנה לו זאת ואף היא שוגגת כסבורה שהוא בעלה עשה בה ספק כודאי ל"ה. ונראה דאין ק"ו גמור אלא גלוי מלתא בעלמא הוא דאי ק"ו גמור הוא א"כ נילף כל איסורין שעשה בה שוגג כמודי שיעשה בהם ספק כודאי מהאי ק"ו (עם) [וגם] נחלוק בין רשות היחיד לרשות הרבים כמו בטומאה: ועוד דאיכא למיפרך מה לסוטה שכן נסתרה ויש רגלים לדבר תאמר בשרץ שאין בו כן אלא ש"מ דאין זה ק"ו גמור אלא גלוי מלתא בעלמא הוא ובכולי תלמודא גמרי' ספק טומאה ברה"י מסוטה כדאמר הלכתא גמירי לה מסוטה והוי כמו הלכה למשה מסיני. א"נ מדכתיב ונסתרה והיא נטמאה בסוטה ילפינן טומאה והלכתא גמירי לה מסוטה לאו דוקא אלא כלומר דמסוטה גמרינן לה והא דילפינן מסוטה היינו ספק טומאה ברה"י דכל ספק טומאה ברה"ר דספקו טהור לא גמרי מינה.

ההוא דמודע לה בהן. פירוש הכהן צריך להודיע שלא להוציא את הסוטה ע"י מעשה שנעשה בה להיינו גירושין זו וכו' אינו דין שתסורה לכהונה ע"י זנות שנעשה בה אבל בת ישראל מה שפסולה בתרומה אינו ע"י מעשה ועוד שם תנשא בת ישראל לכהן מהא מותרת לתרומה אבל ישראל פסולה מן הכהונה סוטה ממורה דין גרושה שמותרת לתרומה לסורה לכהונה ע"י מעשה שנעשה בה להיינו גירושין זו וכו' אינו דין שתסורה לכהונה ע"י זנות שנעשה בה אבל בת ישראל מה שפסולה בתרומה אינו ע"י מעשה ועוד שם תנשא בת ישראל לכהן מהא מותרת לתרומה אבל ישראל פסולה מן הכהונה סוטה ממורה דין

מה ת"ל היא נטמאה וכו'. כגירסת רש"י וכך סיומת ללמדך שלעולם אין משקין אלא על הספק ופ"מ וכי תימצרך קרא למיסר ספיקא ים לומר הכתוב אוסרה קודם שתיה כאילו היא ודאי ואע"ג דליכא מלקות כדמוכח בפ"ק דיבמות (דף יא:) מיהו לאו הבא מכלל עשה ליכא ואפי' אם היא טהורה נעגם בנ"ד של מעלה אם בא עליה כמו על חייבי עשה ולא כאחר ספיקות כגון ספק חלב ספק שומן ואכלו וודע שהוא שומן ע"ג לדרין כפרה וסליחה מיהו לא תמיר כחייבי עשה:

אינו דין שעשה בו ספק כודאי. ליכא למיפרך מזיד ושוגה פשה יוכיחו שעשה בהן אותם כרלון לנפקא לן מכי יתות תת עליו בפשע פתוחם בספרי ובפרק ג' לכריתות (דף ט.) ואפ"ה לא עשה בהן ספק טומאת התחום כולאי לפי שטומאת התחום הלכה היא ולא סתרינן ק"ו מהלכה ומ"ה לאין להוכיח משה לסכי אחר בהוכחה אף אני אביא ראיה זה והלא אין לומד את היומן אחר אלא מפי הלכה ולפי שאין אחר יכול לחלוק עליו